

ПАЯКЪТ И МУХАТА

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Едно време животът на земята бил много труден, защото липсвал огънят. Щом слънцето залезело, не се виждало вече нищо, ставало студено. Хората наистина знаели, че дълбоко, в дъното на пъкъла има огън. Но никой не можел да слезе там и да вземе огън.

По онова време светът се управлявал от един-единствен цар. Царят имал такава власт, че на неговите заповеди се подчинявали не само хората, но и всички зверове, насекоми и всяко живо същество, което обитавало земята, водата и въздуха.

Веднъж царят обявил, че ще даде голяма награда на онзи, който слезе в пъкъла и изнесе оттам огън. Мнозина се опитали, но никой не успял да стигне до огъня.

Все пак царят решил каквото и да става да даде на хората огън. Събрал той всички свои съветници и им заповядал да измислят още по-голяма награда за героя, който ще изнесе огън на земята.

Мислили дълго съветниците и най-сетне решили: този, който донесе огън, ще може цял живот да се храни безплатно на всяка трапеза.

Бързоходци разпръснали тази вест по целия свят, обявили я не само на хората, но и на всички животни. Много герои се впускали в опасния път, но никой не успял да изнесе огън от страшната бездна.

Чул царската вест Паякът и решил да донесе огън. Той веднага се заловил да плете дълго въже, та да се спусне по него в пъкъла. Когато въжето станало готово, Паякът се отправил към ада, без да каже дума на никого.

Щом стигнал до пропастта, която водела към глъбините на пъкъла, храбрецът завързал края на въжето за здравия корен на един дъб и се спуснал чак до дъното на пъкъла, промъкнал се до огнената кладя, грабнал една горяща главня, полетял като вихър обратно към въжето и благополучно се измъкнал навън.

Макар че умее чевръсто да лази, все пак паякът много се изморил, докато се изкачи от такава дълбочина, и при това с товар. Когато стъпил на земята, той полегнал малко да си отдъхне, а горящата главня сложил до себе си. Паякът искал само малко да подремне, но сънят го оборил и той заспал дълбоко.

Дошло време да изкарват на паша добитъка, а Паякът продължавал да спи. В това време Мухата, която летяла насам-нататък,

недалеч от него, подушила някаква странна миризма. Огледала се наоколо и изведнъж — що да види: край паяка гори запалена главня!

Досетила се Мухата, че Паякът е изнесъл огъня от пъкъла. И какво мислите, че направила?

„Отде ще знае такъв сънливец как да борави с огъня? Ще спи, докато главнята угасне! А на мене наградата ще ми свърши повече работа, отколкото на него!“ — помислила си тя.

И като грабнала бързо главнята, Мухата отлетяла.

Занесла главнята в двореца и казала на царя: Ето ти, господарю, огън! С опасност за живота си го изнесох от самия пъкъл. Дай ми обещаната награда!

Царят се зарадвал много. Направил пиршество в чест и Мухата и заповядал да ѝ се издаде следната грамота: до края на живота си Мухата може да се храни на всяка трапеза.

Паякът се събудил чак на мръкване. Гледа — главнята изчезнала!

Изплашил се, разтичал се. Взел да пита наляво и надясно не е ли видял някой крадеца. А всички му се подигравали: да не е луд? Та нали отдавна вече се знае, че не друг, а Мухата, с опасност за живота си, е изнесла огъня от дъното на пъкъла.

Като чул това, Паякът без малко не се побъркал от огорчение. И се разкрещял, колкото му глас държи:

— Мухата е крадла! Мухата е крадла! Тя ме е обрала! Не друг, а аз изнесох огъня от пъкъла и само на мен се пада обещаната награда!

Мнозина повярвали на думите му, но само поклатили глава: късно е, защото Мухата вече е получила царската грамота.

Това още повече наскърбило Паяка. Забързал се той към двореца, за да разкаже на царя как го е обрала Мухата. Спъвал се по пътя, падал, едва си поемал дъх от умора.

Мухата седяла на почетното място от дясната страна на царя. Паякът почнал да разказва как стои работата.

— Всичко това е лъжа! — казала Мухата. — Ще се намери ли някой, който да е видял Паяка с огъня? Нито един!

Царят пожелал да разреши справедливо спора и поискал от Паяка да представи доказателства. Но не успее ли да докаже нищо — да не се мярка повече пред очите му. Тогава Паякът казал, че въжето, по което се е спуснал и по което се е изкачил горе с главнята, навярно и досега виси на края на пропастта.

Пратеници на царя се завтекли да проверят, но не намерили никакво въже. Сигурно то се било запалило от главнята, когато Паякът се измъквал от ада, и изгоряло.

Сега вече не можело да се докаже нищо.

И Паякът си отишъл с празни ръце, като проклинал Мухата и се кълнял, че ще ѝ отмъщава през целия си живот.

Оттогава паяците плетат паяжина и ловят мухите. А мухите и до ден-днешен се хранят на всяка трапеза безплатно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.